

Het boek is gesloten, het huis gaat dicht

JOEP VAN RUITEN

VEENHUIZEN Zoals ze daar verzonken zit in haar stoel in de voormalige pastorie. Klaar voor de ontvangst van de laatste gasten in haar schrijvershuis.

Vijf jaar geleden zat Mariët Meester hier voor het eerst. Toen om oude bewoners van Veenhuizen te interviewen over hun leven in het gevangisdorp. Er vloeide een boek uit voort met tien verhalen, *Koloniekak*. En een roman over Peter Pex, pastoor van Veenhuizen vlak voor, tijdens en net na de oorlogsjaren, *Hollands Siberië*.

In de pastorie ontstond ook het idee voor een schrijvershuis, een plek waar schrijvers en dichters konden verblijven om ongestoord aan een boek of een bundel te werken. „Goed voor die schrijvers, goed voor Drenthe”, vertelt Meester. „Eerst nodig je wat mensen uit. Als het hen goed gaat, praat het zich rond en dan willen er meer komen. Zo hou je het dorp levend en zo kweek je ambassadeurs.”

De eigenaar van de pastorie, de Rijksgebouwendienst in Den Haag, zag het zitten. „Tijdelijke bewoning volgens een Vastgoedbeschermingsovereenkomst, anti-kraak, is een goede manier om ervoor te zorgen dat een pand niet in verval raakt”, legt Meester uit. „Toen wij hier introkken, kwamen we er ach-

Den Haag heeft nog altijd het laatste woord in Hollands Siberië

ter dat de kelder vol water stond. Zonder bewoners ontdek je zo iets nooit.”

De schrijvers zagen het eveneens zitten. „Mooie natuur ter afwisseling van het lawaai in het Westen. Sommigen zijn drie keer langs geweest.” Voor namen adviseert Meester in het gastenboek te kijken. Daar hebben onder anderen Job Dege naar, Hilbrand Rozema, Elke Geurts, Rob Schouten, Roos Custers, Ria Westerhuis en Hans Maarten van den Brink woorden van dank achtergelaten.

Ze vertelt over de routines van schrijvers. „Er was er een die sloot zich op in de meest akelige kamer. Die wilde niemand zien, die wilde alleen maar schrijven. Een ander ging iedere dag lege blikjes in de bossen rapen, zwerfvuil. Er waren er die veel naar Maallust gingen, de brouwerij in het dorp. Er was ook iemand die barricadeerde iedere avond zijn slaapkamerdeur met een stok.”

Zo gingen vier jaar voorbij. Toen gebeurde wat altijd in Veenhuizen gebeurt. Ergens in een kantoor be-

sloot een hogere macht zonder gezicht dat de toekomst anders moest.

„We wisten dat dit tijdelijk zou zijn”, vertelt Meester, zelf in Veenhuizen opgegroeid als dochter van het hoofd van de school. „Maar wij dachten dat het pas zou aflopen als de pastorie werd verkocht en gerenoveerd. We hebben hier nooit een koper gezien. We hebben nooit van een toekomstplan gehoord. Wel kregen we bericht dat we er per 1 juli uitmoesten. Ik was helemaal ontdaan. We hebben hier veel energie in gestopt. En het was een succes.”

Navraag bij de Rijksgebouwendienst leverde een ambtelijke mail op waarin werd gesteld dat 'een definitieve herbestemming nadrukkelijk in zicht kwam'. Gevraagde steun van de gemeente Noordenveld en de provincie Drenthe bleef uit. Den Haag heeft nog altijd het laatste woord in *Hollands Siberië*.

Even werd Meester boos. „Het is niet mijn belang. Het is het belang van Veenhuizen en van de schrijvers. Achteraf denk ik dat we meer ruchtbaarheid aan dit schrijverhuis hadden moeten geven. Desnoods ten koste van de rust.”

Inmiddels overheerst de berusting. Volgende week wordt het meubilair van de pastorie naar het grof vuil gebracht. „Het is mooi geweest. We hebben ons plezier gehad”, zegt ze. „Nu is het afwachten wat er met het pand gaat gebeuren. Naar het schijnt komt er nieuwe anti-kraak.”

